

**[Axel Dam.]**

torer, der kan beskattes, nemlig: Jord, Arbejde og Kapital. Da det er Jorden, man vil have gjort skattefri, og da det er Kapitalen, hvis Forrentning Pengene skal bruges til, saa er der kun de arbejdende i videste Betydning, det vil sige Arbejdsindtægten og Forbruget, der kan sigtes til med de „stærke Skuldre“. Vi ved alle, hvor stærke de er hos den forbrugende Befolkning.

Her vil jeg minde om Socialdemokratiets indefrosne Programpunkt, som kræver Afskaffelse af alle Skatter, der virker vareforydrende. At forøge disse Skatter, som det hidtil er sket med Socialdemokratiets Tilslutning, er i den mindst mulige Overensstemmelse med det indefrosne Programpunkt, som det derfor er paakrævet at faa tøet op, for at man ikke skal skride videre ad den Vej, som er den modsatte af den rigtige, og som yderligere vil forøge Krisen ved at formindske Købeevnen, der dog er den eneste Faktor, der kan sætte Arbejde i Gang og formindske Arbejdsløsheden.

Retsforbundet er enigt med Regeringspartiet i den anførte Paragraf i dets Program og vil bidrage med al den Varme, vi raader over, til at faa den tøet op og omsat i Love. Men lad os være fri for at høre Doktrinen om, at Rentabiliteten for Landbruget skal genoprettes. Af Jorden bør der kun betales den Rente, den er værd i aarlig Afgift under den til enhver Tid fornuftige Udnyttelse; den kan Landbruget til enhver Tid betale uden at komme i nogen Krise, og den bør tilflyde Fællesskabet til Afløsning af Skatterne, ikke til Privatkapitalismen.

Ogsaa heri er vi enige med Regeringspartierne. De har det jo paa deres Program, og hvis de tror paa deres egne Ideer, som vi tror paa vore, er der ingen Undskyldning for ikke at tage Kampen op. Ikke engang Landstinget er nogen Undskyldning for at drive Forligspolitik om Kriselovgivningen. Love, der er prægede af Landstingets Politik, er nemlig værre end ingen Love. Hellere ingen Resultater at holde Vælgermøder om end Resultater, der dels er betydningsløse, dels skadelige, saaledes som Kriselovene erklæres at være af selve dem, der skulde nyde godt af dem, de to Landboforeninger. Frygten for at komme ud til Vælgerne uden Resultater, der kunde kaldes Kriselove, har

sikkert været et vigtigt Motiv for de store Partier til at enes om Love, som der ingen Enighed er om, og som ingen vil tage Ansvar for. Det eneste, man er enig om, er, at det er de andre Partiers Skyld, at det er blevet noget Bras. Husk paa, vi maa forhandle os til Rette, siges der. „Til Rette“ er lidt mærkelige Ord, naar det netop er det gale, man forsvarer med denne Talemaade.

Jeg tror, at Vejen til det rette blev kortere, hvis man undlod at gaa paa Akkord med sin Overbevisning og sine saa foragtede Ideer og Teorier og i Stedet for tog Kampen op mod Reaktionen, som dog er i Mindretal. Saa længe Reaktionen møder Eftergivenhed over for skadelige og urimelige Krav som Krav om Told og anden Prisforfalskning, benytter den sig selvfølgelig deraf og lokker Regeringspartierne med til Forfuskning af Lovgivningen, til Svækkelse af Købeevnen og Opretholdelse af Arbejdsløsheden. Narresutter hjælper ikke mere! Der maa en gennemgribende Systemændring til, og forstaar de nuværende store Partier ikke det, vil deres Storhedstid snart være forbi. Det fremgaar ogsaa af det eneste, alle Partier og alle nye Bevægelser, selv de indbyrdes mest modstridende, er enige om, nemlig at som det er gaaet hidtil, og som det gaar nu, kan det ikke blive ved at gaa.

**Formanden:** Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Folketingets næste Møde afholdes i Dag, Fredag den 11. Maj, Kl. 19<sup>30</sup> med følgende Dagsorden:

1) *Eneste Behandling af:*

Forslag til Lov om Ændring i og Tillæg til Lov Nr. 106 af 31. Marts 1933 om Laan og Tilskud til Grundforbedring.

2) *Fortsættelse af tredje Behandling af:*

Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1933 til 31. Marts 1934.

Mødet hævet Kl. 17<sup>32</sup>.